

АТОН И ЗАПАДЪТ. БЕНЕДИКТИНЦИ, КРЪСТОНОСЦИ И ФИЛОСОФИ

(Резюме)

В настоящата статия, представена като лекция пред Обществото „Приатели на Атон“ в Лондон в края на 2007 г., се разглеждат отношенията между Атон и Запада от X в. до наши дни. Особено внимание се обръща на бенедиктинския манастир Амалфион, латинска обител, оцеляла и процъфтявала повече от два века, като съществуването ѝ продължило през периода непосредствено след обявяването на схизмата между Изтока и Запада. В статията се разглеждат последиците от латинската хегемония след Четвъртия кръстоносен поход, а също и реакциите на Атон спрямо различните опити за нова уния през късноризантиския период. В началото на османското господство особен интерес предизвикват отношенията с йезуитите, като се привеждат и някои интригуващи сведения за отправени от Атон молби за подкрепа към папската институция. Разглеждайки XVIII в., авторът отделя специално внимание на Евгений Вулгарис и св. Никодим Светогорец като пример за две личности, всяка от които по своему е използвала различни западни извори, за да изрази и защити православната традиция. В крайна сметка представените няколко примера за връзките между Атон и Запада съставят една далеч по-нюансирана и сложна история на отношенията на взаимна подкрепа и взаимодействие отколкото обикновено днес се смята както на Атон, така и на Запад.

Маркър Плестид
Институт за православни християнски изследвания, Кеймбридж